

Arrest

nr. 112 817 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. A. K., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 25 jaar geleden geboren in het dorp Mainkhel, district Hesarak, provincie Nangarhar. U ging er naar school tot de zevende graad. U bent in 2011 getrouwd, u hebt één dochter en uw vrouw is momenteel zwanger.

Begin 2003 kreeg u problemen met de Hezb Islami. Uw vader was lid van deze groep, maar had met hen problemen gekregen. Ze hadden uw huis aangevallen waarna uw vader besloot dat het er voor u niet langer veilig was. Op 24 januari 2003 vluchtte u naar Groot-Brittannië. In 2007 werd uw vader gedood door de Hezb Islami.

Op 9 juni 2009 werd u vanuit Groot-Brittannië terug naar Afghanistan gerepatrieerd. Terug in Afghanistan begon u als leerkracht Engels in het Hesarak Lyceum. Vanaf 1390 (maart 2011-maart

2012) gaf u na school ook nog een uur privéles in de meisjesschool van Mainkhel. Sinds u gestart was met het geven van Engelse les werd u regelmatig aangesproken door m. B., de imam van de moskee. Hij zei dat u moest stoppen met het geven van die lessen en in plaats daarvan Arabische les moest geven. In de negende maand van 2012 gaf M. A. J. u via de imam een brief waarin stond dat u en uw broers M. K. (OV xxxxx en CG xxxxx) en E. K. (OV xxxxxx en CG xxxxxx) - die werkten als keukenhulp in het districtshuis - moesten stoppen met jullie werk. De taliban hadden uw broers ook de opdracht gegeven iets giftigs in het eten van het districtshoofd te mengen. Uw broers waren intussen echter al gestopt met hun werk en u bracht deze brief terug naar de Imam om dit te melden. Vijftien of zestien dagen later ontving u een tweede brief. Deze brief werd u door M. B. afgegeven en hierin stond dat u noch uw broers noch uzelf hebt aangegeven en dat u daarom gedood moest worden. Tien à twaalf dagen later verliet u Afghanistan. Tot die dag bleef u lesgeven.

Uw broers, M. K. en E.K., dienden respectievelijk op 2 en 3 augustus 2012 een asielaanvraag in. U zelf arriveerde - via Iran, Turkije, Griekenland en Italië - op 4 maart 2013 in België en verklaarde zich de volgende dag vluchteling.

Ongeveer 15 dagen voor uw gehoor op het CGVS werd uw andere broer – S. A. - ontvoerd. Hij kwam echter snel terug vrij na bemiddeling van de ouderen van het dorp.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor: twee foto's van de schade aan jullie huis na een aanval, twee foto's van u als leerkracht, uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), twee brieven van de taliban, een contract met de school, een contract met de provincie en een bewijs van deportatie.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat uw verklaringen betreffende uw eerdere vlucht uit Afghanistan in 2003 dermate onwaarschijnlijk zijn dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan dit aspect van uw asielrelaas. Zo stelt u dat uw vader lid was van de Hezb Islami, maar slaagt u er niet in te verduidelijken wat hij precies deed voor hen of extra informatie te geven over deze groepering (CGVS vragen 23-26). U weet evenmin waarom de Hezb Islami uw vader probeerden te vermoorden of hoe ze hem uiteindelijk te pakken kregen (CGVS vragen 27-28, 30-33, 42-46). Gezien de enorme impact die deze situatie op uw leven heeft gehad, mag er toch van uitgegaan worden dat u een grotere interesse in de reden van deze problemen voor de dag zou leggen. Uw jonge leeftijd op dat moment is daarom hier geen afdoend excuus. Bovendien had u op het moment van de dood van uw vader een volwassen leeftijd bereikt. Dat uw familie zich niet interesseerde in de omstandigheden die hebben geleid tot de dood van uw vader is simpelweg onmogelijk. Dergelijke desinteresse in de dood van uw vader laat toe te twijfelen aan zijn dood en/of de wijze waarop dit is gebeurd, en dus ook aan de problemen die u dwongen naar Groot-Brittannië te vluchten. Dit vermoeden wordt nog bevestigd doordat volgens uw broers M. en E. uw vader nog leeft (Zie gehoorverslagen toegevoegd aan het administratief dossier, zie M. K., vraag 51-52 en E., vraag 75). Zij reppen overigens met geen woord over zijn betrokkenheid bij de Hezb Islami of problemen met deze groepering. Hierdoor wordt uw verhaal over de problemen die u zou gehad hebben met de Hezb Islami compleet onderuit gehaald.

Daarnaast is het eveneens frappant dat wanneer er uw broers gevraagd wordt naar problemen in de familie na hun vertrek, zij stellen dat er niets was gebeurd omdat zij het doelwit waren. Dat zij uw problemen niet vermelden, of u niet vermelden als een mogelijk doelwit, is erg nefast voor de geloofwaardigheid van u en uw asielmotieven. Moest u deze zaken werkelijk hebben meegemaakt, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat zij dit zouden aankaarten en u alleszins niet onvermeld zouden hebben gelaten. Temeer daar ook zij telkens vermeld werden in de dreigbrieven die u zou ontvangen hebben (CGVS vragen 137, 158). Het enige dat ze vertellen is dat u zou verdwenen zijn nadat u documenten naar Jalalabad bracht, maar deze gebeurtenis komt op geen enkele manier terug in uw verklaringen wat evenmin als geloofwaardig overkomt. Dat u aansluitend zou gevlucht zijn, kan dit niet verklaren aangezien uw broers niet zouden geweten hebben wat er was gebeurd terwijl uw familie wel degelijk op de hoogte was van uw vertrek en de gebeurtenissen die hieraan vooraf gingen en uw broers met hen en u contact hadden (CGVS vragen 211-217).

Dat u zou blijven werken zijn na de eerste en tweede dreigbrief - waarin ze ermee dreigden u te vermoorden - tast uw asielrelaas verder aan (CGVS vragen 154-157, 162-167). Het is niet aannemelijk dat iemand die vanwege zijn werk bedreigd wordt met de dood en die van plan is daarom het land te ontvluchten, naar ditzelfde werk blijft terugkeren en hiermee dus grote risico's neemt. Op die manier maakt u van zichzelf een wel een erg gemakkelijk doelwit. In de context die u beschrijft, is dit zeer onwaarschijnlijk. Zeker omdat u zelf aangeeft dat u van plan was te stoppen, maar dat u enkel

bleef werken om de indruk te wekken dat u niet van plan was ervandoor te gaan. Voorts is het opvallend dat u pas 10 tot 12 dagen na de tweede brief - waarin gezegd wordt dat de taliban u zouden onthoofden - aan hen probeerde te ontkomen. Op die manier gaf u de taliban voldoende tijd om hun dreigement uit te voeren. Anderzijds, dat zij dit niet gedaan hebben, is eveneens onwaarschijnlijk mocht het hen menens zijn. Indien zij er werkelijk op gebrand waren u te doden hadden zij dit zonder al te veel problemen kunnen doen in die 10 à 12 dagen. U bleef immers vasthouden aan uw alledaagse routine en was perfect traceerbaar. Kortom, aan uw voorgehouden vrees kan geen enkel geloof meer gehecht worden.

Het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielmotieven - zowel toen u naar Groot-Brittannië vertrok als toen u naar België kwam - laat toe te twijfelen aan uw algehele geloofwaardigheid en dus ook aan uw functie als leerkracht.

U brengt ook onvoldoende elementen naar voren die het CGSV kunnen overtuigen van uw werkzaamheden als leerkracht. De informatie die u geeft over de lessen Engels kunt u evengoed opgedaan hebben tijdens de lessen Engels die u kreeg terwijl u in Groot-Brittannië verbleef (CGVS vraag 123). Van een leerkracht Engels mag ook verwacht worden dat hij uitgebreider en spontaner over zijn lessen kan vertellen dan u deed (CGVS vragen 86-95). U kan hier niet meer over vertellen dan dat u hen het abc aanleerde en oefeningen met hen deed zoals 'filling the blanks'. En dit in alle drie de jaren waarin u les gaf. Dat u dezelfde lessen zowel in het vierde, vijfde als zesde jaar gaf, is ook in Afghanistan niet gebruikelijk (CGVS vragen 70-72). Zeker niet in een grote en bekende school als die waarin u les gaf (CGVS vragen 65-68). Dat u zaken als de schoolvakanties en andere scholen in de buurt wel weet, kan kennis zijn die u hebt opgedaan toen u in die regio naar school ging. Een andere aanwijzing voor het feit dat u niet werkte als leerkracht is het gegeven dat u niet op de hoogte bent van de erg strenge winter van 2011-2012 waardoor ontzettend veel kinderen in Hesarak ziek werden (zie info administratief dossier CGVS, blauwe map). Als leerkracht zou u dit effect toch moeten opgemerkt hebben of op zijn minst meer moeten kunnen vertellen hebben over deze winter en de effecten ervan op uw beroepsactiviteiten.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een bewijs van uw identiteit en herkomst wat door het CGVS niet wordt betwist. De contracten en de dreigbrieven zijn met de hand geschreven documenten waarvan de herkomst onmogelijk kan achterhaald worden. Dit kan door eender wie, eender waar geschreven zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten in Afghanistan gemakkelijk kunnen aangekocht of door corruptie verkregen worden (zie blauwe map). De foto's van de schade aan het huis tonen niet aan dat dit het gevolg is van een aanval op jullie huis. Het enige dat die foto's bewijzen, is dat er - beperkte - schade is aan jullie huis. Deze schade kan door allerlei zaken/omstandigheden veroorzaakt zijn. Ook de foto's die zouden moeten aantonen dat u leerkracht was, kunnen gemakkelijk in scène gezet worden en geven geen informatie betreffende de plaats en de omstandigheden waarin ze zijn genomen. Deze foto's hebben ook pas bewijswaarde wanneer deze stroken met uw verklaringen. Wat in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart afkomstig te zijn uit het district Hesarak, provincie Nangarhar, kan worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in de stad Jalalabad, het provinciecentrum van Nangarhar, slecht drie uur rijden van uw geboorteplaats. U bent een volwassen man, die naast het Pashtou (uw moedertaal) ook Engels en een beetje Dari spreekt. Daarnaast hebt u enkele jaren scholing genoten in Afghanistan en Groot-Brittannië (CGVS vragen 13, 60-63). Verder slaagt uw familie - ook na het vertrek van u en uw broers uit Afghanistan - er zonder noemenswaardige problemen erin een uitgebreide familie te onderhouden (CGVS vragen 35-39, 40-41, 103-110). Dit betekent dat zij over voldoende financiële armslag beschikken. Een andere indicatie hiervoor is het feit dat zij maar liefst vier keer een smokkelaar konden betalen om u of uw broers naar het buitenland te brengen. Aan de ontvoering van uw andere broer kan - gezien de aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen - geen geloof worden gehecht. Zelf was u ook in staat gedurende zes jaar uw plan te trekken in een u onbekend land waarvan u ook de taal niet machtig was. Er is dus geen enkele reden waarom u samen met uw vrouw en kinderen in Jalalabad uw leven (en werk) niet opnieuw zou kunnen

opbouwen. De stad is voor u praktisch, veilig en legaal toegankelijk en er is in uw hoofde geen sprake van een vrees voor vervolging.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve moet opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw twee broers M. K. en E. op 29 maart 2013 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, enerzijds omwille van de bedrieglijkheid van hun verklaringen en anderzijds op basis van hun mogelijkheid om zich in Jalalabad te vestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 48/4, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet) en de motiveringsplicht.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus op geen enkele wijze betwist. Zij blijven dus staan, en de Raad sluit zich aan bij deze motieven van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier. De schending van de motiveringsplicht wordt enkel opgeworpen ten aanzien van de motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden besproken.

2.4. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat het ANSO zelf aangeeft dat het niet is omdat in een district de incidenten verwaarloosbaar zijn, quod non, dit ook betekent dat het in de betrokken regio veilig is. De verzoekende partij verwijst naar pagina 29 van de Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Veiligheidssituatie Afghanistan Analyse" van 15 juni 2012.

De verwerende partij stelt volgens haar zonder enige bijkomende motivering dat in het geval van de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld. De verwerende partij toont echter niet aan waarom zij op grond van de verklaringen van de verzoekende partij kan besluiten dat de verzoekende partij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Volgens de verzoekende partij lijkt de verwerende partij zich te steunen op wat op pagina 40 van het UNHCR rapport wordt vermeld. De verzoekende partij haalt een deel van het voormelde rapport aan. Zij stelt verder dat het UNHCR wel degelijk strikte voorwaarden stelt vooraleer een intern vluchtalternatief op de Afghaanse asielzoeker toepasselijk kan worden verklaard. Het rapport stelt immers dat dit enkel in welbepaalde omstandigheden kan en dit geval per geval moet worden bekeken volgens parameters die in het UNHCR-rapport worden aangereikt. De verwerende partij lijkt in de bestreden beslissing niet in het minst rekening te willen houden met het feit dat de verzoekende partij getrouwd is en zij vader is van twee zeer jonge kinderen. Haar vrouw en kinderen verblijven nog steeds in de streek van herkomst. Dit gegeven werpt een heel ander licht op de situatie van de verzoekende partij en de verwerende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich kan vestigen in Jalalabad, gelet op de voorwaarden die daaraan worden gesteld in het voornoemde rapport van het UNHCR. Het feit dat de verzoekende partij een volwassene man is, zij naast het Pashtou ook een beetje Dari spreekt, zij enkele jaren scholing heeft genoten in haar geboortestreek, en zij in Afghanistan een zekere beroepservaring heeft opgedaan, kan niet leiden tot het besluit dat zij goed vertrouwd is met Jalalabad. De verwerende partij lijkt zelfs in twijfel te trekken dat de verzoekende partij leraar Engels is geweest in Afghanistan waardoor zij moeilijk op dit punt kan stellen dat zij de Engelse taal machtig is. Bovendien zal de verzoekende partij, eens terug in Afghanistan, door onveilige gebieden moeten reizen om het door de verwerende partij veilig geachte gebied te kunnen bereiken. Verder betekent het feit dat haar familie er zonder noemenswaardige problemen in slaagt kinderen te onderhouden zeker niet dat zij over voldoende financiële slagkracht beschikken.

De verzoekende partij stelt verder dat er in Jalalabad thans zeer veel criminaliteit heerst en zij dus niet begrijpt hoe de verwerende partij kan stellen dat Jalalabad voor haar praktisch, veilig en legaal toegankelijk is en er in haren hoofde geen sprake is van een vrees voor vervolging. De verwerende partij heeft nagelaten een specifieke analyse uit te voeren van de situatie van de verzoekende partij.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij, door te stellen dat er in Jalalabad geen sprake kan zijn van vervolging in hoofde van de verzoekende partij, toepassing maakt van een criterium dat niet thuishoort bij de beoordeling van de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij dient enkel aan te tonen dat zij een risico dreigt te lopen op ernstige schade, maar niet op vervolging. In ieder geval wordt nergens in het UNHCR-rapport gesteld dat voor de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld. Op dit punt is de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd.

De verzoekende partij betoogt ten slotte dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat nergens in de richtlijnen van het UNHCR wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. De verzoekende partij verwijst naar pagina 37 van het UNHCR-rapport. Bovendien

baseert de verwerende partij de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus onder meer op een Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel 11: Regionale Analyse" van 11 juli 2012, maar dit rapport komt evenwel veel minder eenduidig voor dan de verwerende partij lijkt te willen uitschijnen. De verzoekende partij verwijst naar het voorbehoud dat wordt gemaakt bij de aanvang van het rapport. Hoe dan ook maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat in het geval van de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld, zodat dit deel van de bestreden beslissing weinig pertinent is en blijft.

2.5. Gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, kan hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.6. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat met toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker zich elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in zijn district Hesarak, provincie Nangarhar te ontlopen en dat in de stad Jalalabad, blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier, actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat dit in zijn geval als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Jalalabad en de argumentatie dat het rapport 'Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse' van 11 juli 2012" minder eenduidig voorkomt dan de verwerende partij laat uitschijnen, dat het ANSO zelf aangeeft dat een district waar de incidenten verwaarloosbaar zijn, niet wil aangeven dat het in de betrokken regio veilig is, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Zoals de verzoekende partij terecht stelt vermeldt het document "Subject Related Briefing "Veiligheids-situatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012, dat zich in het administratief dossier bevindt, het volgende: *"Zoals ANSO zelf aangeeft betekent een verwaarloosbaar aantal incidenten niet noodzakelijk dat het er veilig is"* (p. 29). De Raad wijst er evenwel op dat deze zinsnede niet betekent dat zelfs een beperkt aantal incidenten automatisch inhoudt dat de betrokken regio onveilig zou zijn. De verzoekende partij maakt dit met het aanhalen van deze passage uit het document ook niet aannemelijk. Ook met het louter citeren van het voorbehoud in de SRB en aldus uitgaande van een selectieve lezing van de SRB, toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal op grond van alle gegevens vervat in de SRB onterecht tot de conclusie komt dat er geen redenen zijn om louter omwille van de veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Jalalabad heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal. Diens analyse wordt dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder bevat de bestreden beslissing wel degelijk motieven waarom de verzoekende partij volgens het Commissariaat-generaal zich kan vestigen in Jalalabad, namelijk: *“Alhoewel u verklaart afkomstig te zijn uit het district Hesarak, provincie Nangarhar, kan worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in de stad Jalalabad, het provinciecentrum van Nangarhar, slecht drie uur rijden van uw geboorteplaats. U bent een volwassen man, die naast het Pashtou (uw moedertaal) ook Engels en een beetje Dari spreekt. Daarnaast hebt u enkele jaren scholing genoten in Afghanistan en Groot-Brittannië (CGVS vragen 13, 60-63). Verder slaagt uw familie - ook na het vertrek van u en uw broers uit Afghanistan - er zonder noemenswaardige problemen erin een uitgebreide familie te onderhouden (CGVS vragen 35-39, 40-41, 103-110). Dit betekent dat zij over voldoende financiële armslag beschikken. Een andere indicatie hiervoor is het feit dat zij maar liefst vier keer een smokkelaar konden betalen om u of uw broers naar het buitenland te brengen. Aan de ontvoering van uw andere broer kan - gezien de aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen - geen geloof worden gehecht. Zelf was u ook in staat gedurende zes jaar uw plan te trekken in een u onbekend land waarvan u ook de taal niet machtig was. Er is dus geen enkele reden waarom u samen met uw vrouw en kinderen in Jalalabad uw leven (en werk) niet opnieuw zou kunnen opbouwen. De stad is voor u praktisch, veilig en legaal toegankelijk en er is in uw hoofde geen sprake van een vrees voor vervolging.”*

Waar verzoeker verwijst naar een passage uit een UNHCR-rapport zonder verdere referentie, wijst de Raad er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Husseini tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om haar te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. De passage die verzoeker citeert correspondeert hiermee. Zoals blijkt heeft de commissaris-generaal oog gehad voor de individuele situatie van verzoeker waarbij hij, op basis van de gegevens uit het administratief dossier, tot de terechte conclusie kwam dat verzoeker een volwassen man is die naast Pashtou ook een beetje Dari spreekt en Engels kent en die een familie heeft met voldoende financiële armslag en er geen enkele reden is waarom verzoeker in Jalalabad zijn leven en werk niet opnieuw zou kunnen opbouwen samen met zijn gezin.

Verzoeker betwist deze motivering en poneert dat hij geen intern vluchtalternatief heeft in Jalalabad. Met dergelijk betoog – in wezen niets meer dan loutere beweringen – brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Jalalabad. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, jongeman die Pashtou, Engels en een beetje Dari spreekt, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen in Jalalabad. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing totaal geen rekening lijkt te willen houden met het feit dat zij getrouwd is en zij vader is van een dochter van twee jonge kinderen, en dit gegeven werpt volgens haar een heel ander licht op haar situatie. De verzoekende partij legt echter niet uit waarom dit gegeven een ander licht zou werpen op haar situatie. Zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat haar echtgenote en kinderen niet samen met haar in Jalalabad een bestaan zouden kunnen opbouwen. Wat betreft het argument van de verzoekende partij dat de verwerende partij zelfs in twijfel lijkt te trekken dat de verzoekende partij leraar Engels is geweest in Afghanistan waardoor de verwerende partij moeilijk op dit punt kan stellen dat zij de Engelse taal machtig is, volstaat het op te merken dat verzoekers kennis van het Engels, zoals vastgesteld op het Commissariaat-generaal, geen uitstaans heeft met de vraag of hij ook leerkracht Engels is geweest. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich vestigt in Jalalabad. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat hij in geval van terugkeer duidelijk door districten moet reizen die hem blootstellen aan een meer dan reëel risico op ernstige schade, wijst de Raad er op dat uit de SRB, "Afghanistan", "Veiligheidssituatie Jalalabad", van 23 oktober 2012 (administratief dossier, Landeninformatie, stuk 11, pp. 8-11) blijkt dat Jalalabad over een luchthaven beschikt waarbij wel incidenten worden gemeld maar waarbij het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat er bovendien een weg is tussen Kabul (waarvan de SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 stelt dat er een duidelijke verbetering is van de veiligheidssituatie aldaar) en Jalalabad die omschreven wordt als "volkomen veilig". Verzoeker toont geenszins aan dat hij niet op een veilige manier naar Jalalabad zou kunnen reizen.

Het commissariaat-generaal besluit in de bestreden beslissing dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is, en dat de aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Het baseert zich voor deze conclusie op uitgebreide en objectieve informatie afkomstig van gezaghebbende bronnen. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier. De verzoekende partij probeert deze conclusie te weerleggen door te verwijzen naar *"het UNHCR rapport op pagina 37"*, dat zij overigens niet bij haar verzoekschrift voegt maar enkel citeert. De Raad stelt echter vast dat ook uit het citaat dat de verzoekende partij weergeeft in haar verzoekschrift niet blijkt dat aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming zou moeten worden geboden. Het citaat vermeldt immers als volgt: *"(...) UNHCR considers that the situation in certain parts of Afghanistan, as set out below, can be characterized as one of generalized violence at the time of writing (...)"*; *"(...) More specifically (...) the situation in Helmand, Kandahar, Kunar, and in parts of Ghazni and Kost provinces has reached such a high (...)"*; en *"(...) Therefore, Afghan asylum-seekers, formerly residing in Helmand, Kandahar, Kunar, and in parts of Ghazni and Khost provinces may be in need of international protection under complementary forms of protection (...)"*. De verzoekende partij maakt hiermee niet aannemelijk dat ook voor wat betreft Jalalabad volgens het UNHCR subsidiaire bescherming dient te worden verleend.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij er niet in slaagt de conclusie van het commissariaat-generaal dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, te weerleggen. Uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een intern vluchtalternatief heeft in Jalalabad.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.7. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER